

ကုမ္ပဏီစာပေ

မင်းသိင်္ခ

ဘိုးဘေးဘီဘင်

အသစ်စက်စက် လုံးချင်းဝတ္ထု



<https://www.facebook.com/bommawaddy.books>

၂၈၆

၀၉ ၄၂၀၀၄၀၃၃၅



ကိုလိုနီခေတ် ရန်ကုန်မြို့တစ်နေရာ



အင်္ဂလိပ်တို့ ဗမာပြည်ကို မသိမ်းပိုက်ခင်ကာလက
သယံဇာတကုန်သွယ်ရန် ကုန်မြို့

သင်္ဃန်းကျွန်းရွာ

ခရစ်တော်ကို အကြောင်းပြု၍ ရေးထိုးသော သက္ကရာဇ် ၁၈၅၂ ခုနှစ် ပုဂံမင်း လက်ထက်တွင် ဖြစ်၏။ ထိုအချိန်က ရန်ကုန်မြို့ ခေါ် ဒဂုံမြို့ကြီး အား မြို့ဝန်မင်းဦးအုပ်က အုပ်ချုပ်လေ၏။ မြို့ဝန်မင်းသည် မြန်မာ့ ဓမ္မသတ်၊ မြန်မာ့ ရာဇဝင်တို့ကို အကြောင်းပြု၍ တစ်စုံတစ်ယောက်ကို ဖြစ်စေ၊ ထို့ထက်ပိုသော အရေအတွက်ကို ဖြစ်စေ ဖမ်းဆီးခွင့်၊ ထိပ်တုံး ခတ်ခွင့်၊ ကြိမ်ရိုက်ခွင့်မှအစ သေဒဏ်ပေးခွင့်အထိ အာဏာပိုင်စိုး၏။

တရားဓမ္မနှင့်အညီ မျက်မှောက်ရော တမလွန် အရေးကိုပါ မျှော်တွေးထောက်ထား၍ မြို့နေပြည်သူအား ကျောသားရင်သား မ ခွဲခြားဘဲ အုပ်ချုပ်သောကြောင့် ၎င်းမြို့ဝန်အား ဒဂုံမြို့သူ မြို့သားများက ဖခင်ပမာ၊ ဦးကြီး၊ ဦးလေး ပမာ ချစ်ခင်ကြ၏။ ဦးအုပ်ဟူ၍ပင် မခေါ် ရက်တော့ဘဲ “ဘအုပ်” ဟုပင် ချစ်စနိုး ခေါ်ကြတော့၏။ ထိုအချိန်က နောင်တွင် ရန်ကုန် ဟူ၍ တွင်လာမည့် ဒဂုံမြို့ကြီးတွင် စမ်းချောင်း၊ ပုဇွန်တောင်၊ ကမာရွတ်၊ မြေနီကုန်း၊ တာမွေ၊ သင်္ဃန်းကျွန်း စသော စည်ပြောသော ရပ်ကွက်ကြီးများ ရှိ၏။ သို့သော် ရပ်ကွက် ဟူသော အခေါ်အဝေါ်ကို မခေါ်ကြ၍ ရွာဟုပင် ခေါ်ကြ၏။ ထို့ကြောင့် စမ်းချောင်း၊ ပုဇွန်တောင်၊ ကမာရွတ်၊ မြေနီကုန်း၊ တာမွေ၊ သင်္ဃန်းကျွန်း ရွာ ဟူ၍ပင် နှုတ်ကျိုးကာ ခေါ်ဝေါ်နေကြလေ၏။ အခြားသော ရွာများ အကြောင်းကို ထားဘိဦး၊ သင်္ဃန်းကျွန်းရွာအကြောင်းက ဤသို့တည်း ...

တာမွေရွာကို လွန်လိုက်သည်နှင့် သင်္ဃန်းကျွန်းရွာ၏ အစကို ရောက်၏။ သို့ရာတွင် ထိုရွာအစပ်သည် သင်္ဃန်းကျွန်းရွာဟုလည်း

အခေါ်မခံနိုင်။ တာမွေရွာဟုလည်း အခေါ်မခံနိုင်သောကြောင့် ထိုရွာစပ်တွင် ရှိသော ဘောက်ထော်ဆိုသည့် မွန်ဘုန်းကြီးကျောင်း တစ်ကျောင်းကို အစပြု၍ ဘောက်ထော်ရွာဟု သီးခြား မှည့်ခေါ်ခဲ့လေ၏။ ထိုရွာကြီးသည် ငမိုးရိပ်မိကျောင်း ကျက်စားရာ ငမိုးရိပ်ချောင်းကြီးက ကွေ့ဝိုက်၍ စီးဆင်းနေသောကြောင့် ကျွန်းကြီးသဖွယ် ရှိတော့၏။ ထိုကျွန်းကြီး၌ကား ကျေးငှက်သာရကာများ ပေါ၏။ သစ်ပင်ပန်းမန်တို့ ပေါ၏။ ဝလံဟုခေါ်သော နွယ်တစ်မျိုး ပေါသကဲ့သို့ ပင်စည်ပင်စောက်ကြီးမားသော အပင်တို့လည်း ပေါက်ရောက်ကြကုန်၏။ အများစု ပေါက်သော အပင်တို့မှာ ပင်စည်ကို ဓားနှင့်ထစ်လိုက်လျှင် နွားနို့ကဲ့သို့သော အစေးများ ထွက်လာတတ်သည့် သဗန်းပင်တို့သည် အများဆုံး ပေါက်ရောက်လျက်ရှိ၏။ ထို့ကြောင့် ထိုကျွန်းအား လူတို့သည် သင်္ကန်းကျွန်းဟုပင် ခပ်လွယ်လွယ် ခေါ်ကြကုန်၏။ ထိုကျွန်းကြီးသည် အမှန်စင်စစ်အားဖြင့် စိမ်းလန်းစိုပြည်သော တောအုပ်ကြီးသာ ဖြစ်၏။ သို့သော် ထိုတောအုပ်သည် အောက်ခြေ၌ ရှင်း၏။ ထိုတောအုပ်၏ မြေသည်လည်း သက်ရင့် ဂဝံကျောက် နှင့် နန်းရောသဲများ ပေါင်းစပ်ထားသည့် မန္တလာ ခေါ် မြေနီမျိုး ဖြစ်၏။ ထိုမြေမျိုးကား လယ်ယာ စိုက်ပျိုးရန်ထက် တောင်ယာလုပ်ရန် ကောင်း၏။ သဗန်းကျွန်းရွာသူရွာသားတို့သည် ဘူး၊ ဖရုံ၊ ပဲ၊ ပြောင်း၊ ခဲ၊ သခွား စသော ယာခင်း တို့ကို သူ့ထက်ငါ စိတ်အားထက်သန်စွာ လုပ်ကိုင်ကြ၏။ မြေမှာ ရေဝပ်သော မြေမဟုတ်သောကြောင့် အိမ်ကိုလည်း ခြေတံ နိမ့်နိမ့်သာ ဆောက်ကြ၏။ သို့သော် မိုးကောင်းသော အရပ်ဒေသ ဖြစ်ခြင်းကြောင့် အိမ်အမိုးကို ခပ်ချွန်ချွန် ပြုလုပ်ကြကုန်၏။ အိမ်အမိုးတို့မှာ ခနိဖက်များ ဖြစ်ကြကုန်၏။ ဝါးပေါသောကြောင့် အိမ်အကာတို့မှာလည်း ဝါးထရံများသာ ကာကြကုန်၏။ ဝါးထရံများမှာလည်း ပရွက်ကြောင်း၊ မြွေကြီးကြိုက်၊

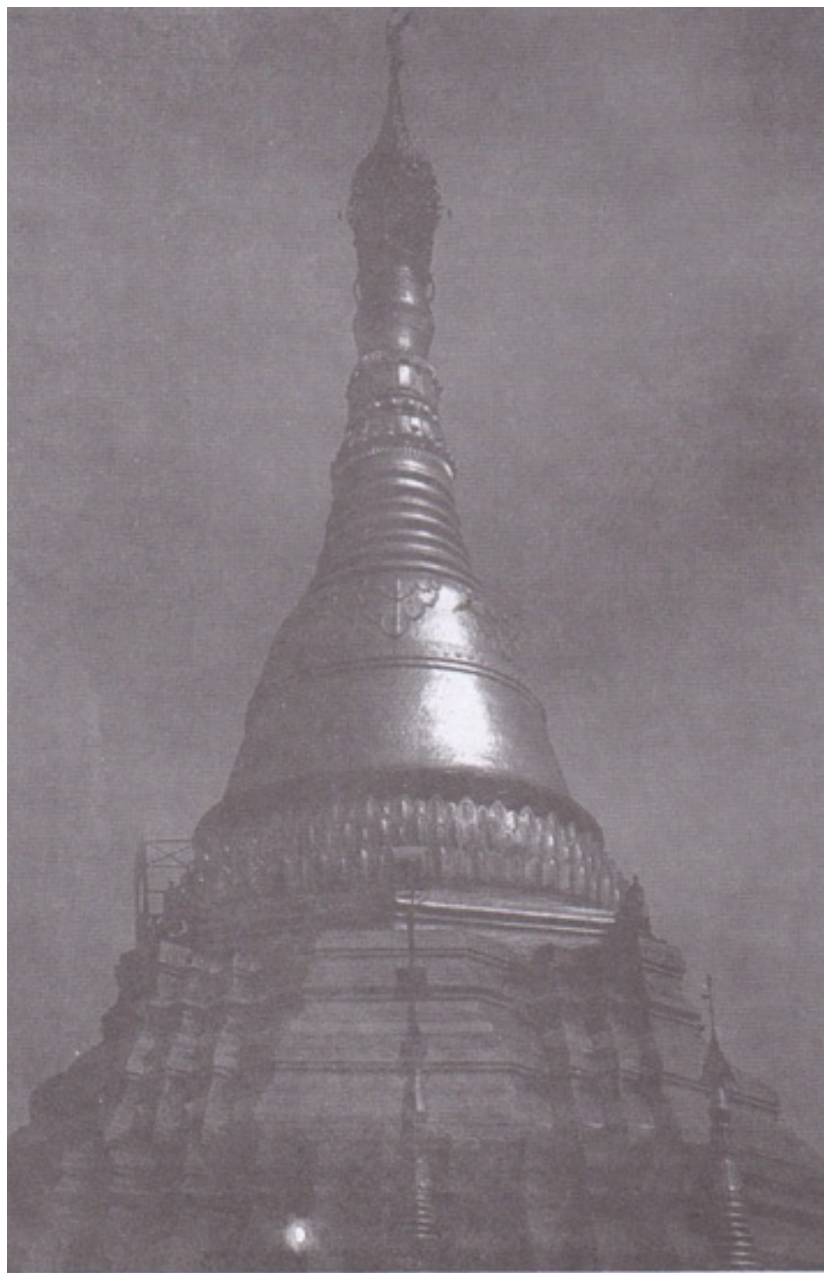
မယားခိုး စသော ရက်ပုံရက်နည်း အမျိုးမျိုးဖြင့် ဆန်းကြယ်စွာ ရက်လုပ်၍ ကာရန်ကြကုန်၏။ ထိုသင်္ဃန်းကျွန်းရွာကြီး၌ အိမ်ခြေ တစ် ထောင်ခန့် ရှိ၏။ ထို့ကြောင့် ထိုရွာကိုအုပ်သော သူကြီးအား ထောင်အုပ် သူကြီးဟု ခေါ်ကြကုန်၏။ ထိုထောင်အုပ်ကြီး၏ အမည်မှာ ဦးသာဂရ ဖြစ်၏။ နှုတ်ခမ်းမွေး လွန်စွာထူပြီး အသံဩဇာနှင့် ပြည့်စုံသည့်အပြင် အရပ်အမောင်း ကောင်းလှသောကြောင့် အနီးအပါးရွာများမှ အခြား သော သူကြီးများနှင့်ယှဉ်လိုက်လျှင် သင်္ဃန်းကျွန်းရွာမှ ထောင်အုပ် သူကြီး ဦးသာဂရမှာ “စာသူငယ်ကြား လင်းတနား” ဆိုသော စကား အတိုင်း ထီးထီးမားမားကြီး ရှိနေတော့၏။

ထိုသူကြီးအောက်တွင် အိမ်နှစ်ရာ၊ သုံးရာကို အုပ်ချုပ်ရသော ရာအိမ် ခေါင်း ငါးဦးရှိ၏။ ထိုရာအိမ်ခေါင်းတို့အောက်တွင် အိမ်ဆယ်အိမ်ကို အုပ်ချုပ်ရသော ဆယ်အိမ်ခေါင်း နှစ်ဆယ်လောက်စီရှိ၏။ ထို့ကြောင့် သ င်္ဃန်းကျွန်းရွာ၏ အာဏာပိုင်အဖွဲ့သည် လူပေါင်း တစ်ရာခြောက်ဆယ် ရှိ၏။ သင်္ဃန်းကျွန်းရွာကြီးအထဲတွင် ပထဝီအနေအထားအရ အပိုင်း ကြီးများ ရှိ၏။ ထိုအပိုင်းကြီးများအနက် ထင်ရှားသော အပိုင်းကြီးများ မှာ ရသေ့ခေါက် တည်ထားခဲ့သည့် ကျိုက္ကဆံစေတီတော်မြတ်ရှိရာ အပိုင်းအား ဘုရားကုန်းပိုင်း၊ ငမိုးရိပ်ချောင်း နှင့် နီးကပ်သော အပိုင်း အား ချောင်းဘက်ပိုင်း၊ ငါးရက်တစ်ဈေး တည်ရှိရာအပိုင်းအား ဈေး ဘက်ပိုင်း၊ လယ်ကွင်းများနှင့် စပ်ဆက်လျက်ရှိသောအပိုင်းအား ကွင်း ဘက်ပိုင်း၊ ရွာကြီး၏ အလယ်လောက်တွင်ရှိသောအပိုင်းကို ရွာလယ် ပိုင်း စသည်တို့ ဖြစ်ကြ၏။

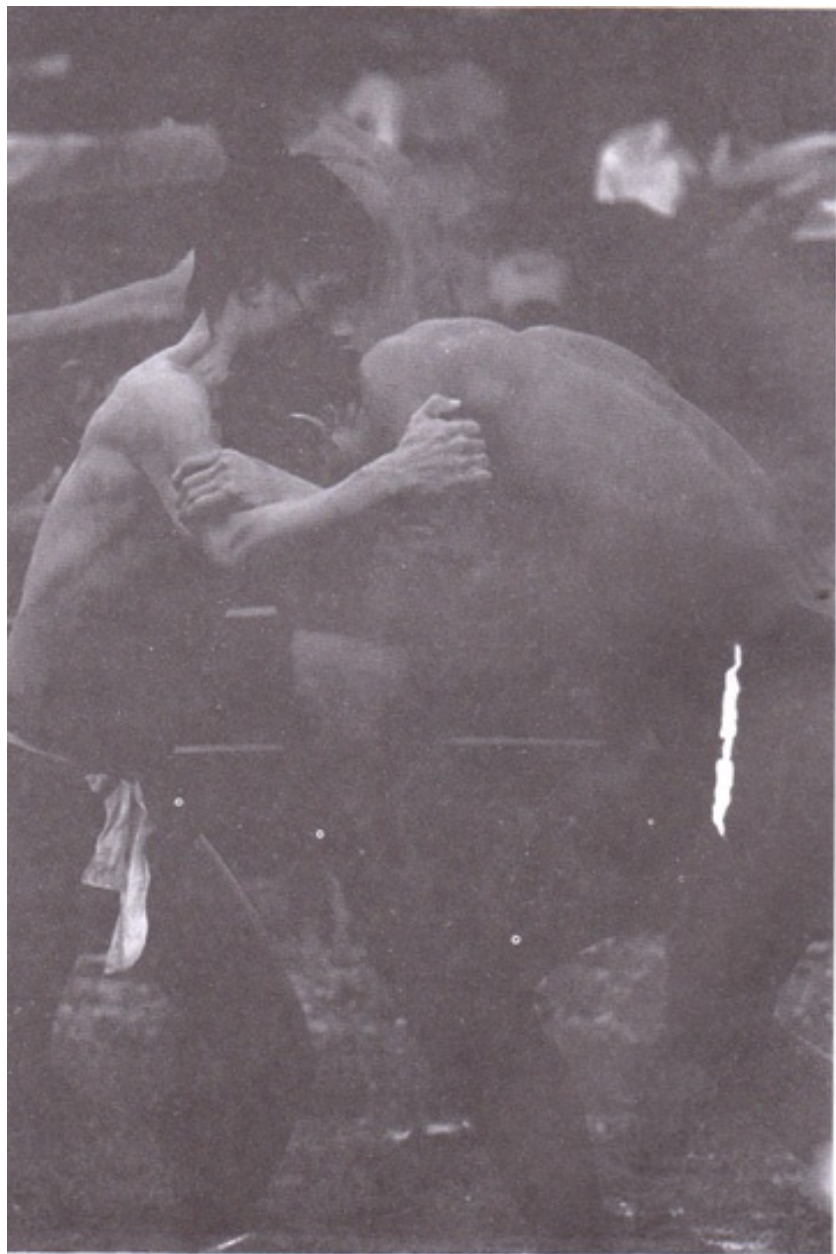
ထိုရွာတွင် မှီတင်း နေထိုင်သူများမှာ မြန်မာလူမျိုးစစ်စစ်များ ဖြစ် ကြကုန်၏။ ထို့ကြောင့် ၎င်းတို့၏ အမူအကျင့် စရိုက်များမှာ မြန်မာအ ကျင့်စရိုက်များသာဖြစ်၏။ ဆန်ရေစပါး၊ သီးနှံရိက္ခာပေါကြွယ်ဝပြီး

အနာရောဂါ ကင်းရှင်းကြ၍ သူခိုးသူဝှက် နည်းပါးသောကြောင့် သမီးန်း
ကျန်းရွာကြီးသည် အေးချမ်းသာယာသော ရွာသာယာကြီးပင် ဖြစ်လေ
တော့သည်တကား။

*



ရန်ကုန်မြို့၊ သင်္ဃန်းကျွန်းရွာရှိ ကျိုက္ကဆံဘုရား



မြန်မာ့ရိုးရာ လက်ပန်းသတ်ပွဲ (နပန်းပွဲ)

လက်ပန်းပွဲ (နပန်းပွဲ)

သင်္ဃန်းကျွန်းရွာရှိ အပိုင်းကြီးများတွင် မိမိတို့ အပိုင်းအလိုက် လက်ပွဲများ ကျင်းပ၏။ ထို့အတူ လက်ပန်းသတ်ပွဲ (နပန်းပွဲ) တို့လည်း ကျင်းပ၏။ နပန်းသတ်ပွဲများမှာ အတန်း တစ်တန်းတည်း ရှိ၏။ လက်ပွဲသတ်ပွဲမှာမူ အတန်းသုံးတန်း ခွဲခြားထား၏။ ကလေးသူငယ်များအတန်းကို ချိုသွေးတန်းဟုခေါ်၏။ အမြင့်ဆုံး အတန်းမှာ သူကြီး၏အလံကို ရသောကြောင့် အလံတန်းဟု ခေါ်၏။ ထိုအလံတန်းနှင့် ချိုသွေးတန်းကြားတွင် ရန်ငြိုးရန်ဖက် ရှိသူများ စိန်ခေါ်၍ ထိုးသတ်ရသောကြောင့် စိန်တစ်လုံးတန်း ဟု ခေါ်၏။ သင်္ဃန်းကျွန်းရွာတွင် ခေါ်ဝေါ်သော လက်ပွဲသတ်ပွဲ အခေါ်အဝေါ်များမှာ အခြားသောဒေသမှ လက်ပွဲလက်ပန်း အခေါ်အဝေါ်များနှင့် တူညီသည်လည်းရှိ၏။ ကွဲပြားခြားနားသည်လည်းရှိ၏။

ထောင်အုပ်သူကြီး ဦးသာဂရသည် သင်္ဃန်းကျွန်းရွာ လက်ပွဲကို နတ်တော်လဆန်း တစ်ရက်နေ့တွင် ကျင်းပ၏။ လက်ပန်းပွဲကိုမူ နတ်တော်လကွယ်နေ့တွင် ကျင်းပ၏။ သင်္ဃန်းကျွန်း ရွာသူရွာသားတို့သည် လက်ပွဲသတ်ပွဲထက် လက်ပန်းသတ်ပွဲကို ပို၍သဘောကျကြ၏။ ထိုပွဲသို့ ကလေး၊ လူကြီး၊ လူငယ်၊ ဘုန်းကြီး ရဟန်း၊ မိန်းမများပါ မကျန် အားပေး ကြည့်ရှုကြ၏။ လက်ပန်းသတ်ပွဲမှာ အတွဲဟူ၍မရှိဘဲ စိန်ခေါ်သော ပွဲဖြစ်၏။ ၁၈၅၂ ခု မတိုင်မီ နှစ်များမှ ထိုနှစ်သို့ ရောက်သည်အထိ နပန်းဗိုလ် (လက်ပန်းဗိုလ်) မှာ ဘုရားကုန်းအပိုင်းမှ ငမြိုင်

ဆိုသူ ဖြစ်၏။ ၎င်း ငမြိုင်သည် အရပ်အမောင်း ကောင်း၏။ ကြွက်သား
တို့ ကျစ်လျစ်၏။ သက်လုံ ကောင်း၏။ သတ်လုံး သတ်ပေါက်မှာ
ထူးခြားဆန်းကြယ်ခြင်း မရှိလှသော်လည်း ပိပိရီရီရှိလှ၏။ ၎င်းသည်
ဘုရားကုန်း အပိုင်း၏ ကာလသားခေါင်းလည်း ဖြစ်၏။ ၎င်း
ကာလသားခေါင်း ငမြိုင်သည် နပန်းဗိုလ် ဖြစ်သည်ကလည်း တစ်
ကြောင်း၊ ဆယ်အိမ်မှူး၊ ရာအိမ်မှူး၊ ထောင်ပိုင်သူကြီးတို့နှင့်
အကျွမ်းတဝင် ရှိသည်ကတစ်ကြောင်းကြောင့် သင်္ဃန်းကျွန်းရွာကြီး၌
လွန်စွာမျက်နှာပန်းလှခဲ့၏။ ၎င်း ငမြိုင်၏ အသားအရောင်မှာ ထမနဲထိုး
သော ဒယ်အိုးဖင်နှင့် အမည်းပြိုင်လျှင်ပင် ထိုဒယ်အိုး၏ဖင်က ကြောက်
ပါပြီဗျဟု အရှုံးပေးရလောက်အောင် မည်းသောဟူ၏။ ပါးစပ်လွန်စွာ
ပြ၍ အသံလည်း လွန်စွာကျယ်၏။ ၎င်း၏ ကြီးမားသော ရည်ရွယ်ချက်
မှာ တစ်နေ့သောအခါတွင် ဦးသာဂရ၏ နေရာ၌ ဝင်ရောက်အစားထိုး
ရန် ဖြစ်၏။ ပြီးဆေး၊ ပိတ်ဆေးတို့ကို လွန်စွာယုံကြည်၏။

ထိုနှစ်၏ နတ်တော်လကွယ်နေ့တွင် သင်္ဃန်းကျွန်းရွာဦး
ကျောင်း၏အနီး ကွင်းပြင်ကျယ်ကြီးတွင် နပန်းသတ်ရန်တိုင်များ စိုက်
ထား၍ ကြိုးတန်းထား၏။ သူကြီးသည် မောင်းကို ကိုယ်တိုင်သုံးချက်
တီးလိုက်၏။ နပန်းသမား လူပျိုပေါက်ကလေးများမှာ ကြိုးဝိုင်းအတွင်း
သို့ လွှားခနဲ လွှားခနဲ ခုန်ဝင်ကြပြီးလျှင် ၎င်းတို့၏ စွမ်းရည်ကို ပြသော
အားဖြင့် လက်ရုံး လက်မောင်း ဆန့်တန်းခြင်း၊ ကျွမ်းထိုးခြင်းများကို
ပြုလုပ်ကြ၏။ ဆယ်အိမ်ခေါင်း ငတေသည် ဒိုင်လုပ်၍ ထိုကလေးများကို
တွဲပေးရ၏။ ကလေးများသည် အကြိတ်အနယ် သတ်ပုတ်ကြကုန်၏။
ကလေး အချင်းချင်း သတ်ပုတ်သော ပွဲများမှာ မနည်းလှပေ။ ထိုပွဲများ
ကို “ဘောက်ပွဲ” ဟုခေါ်၏။ ဘောက်ပွဲများ ပြီးဆုံးသော အခါ၌
ထောင်ပိုင်သူကြီး ဦးသာဂရ ကိုယ်တိုင် မောင်းသုံးချက် ထုပြန်၏။

“ဒို ဒို ဒို”

နပန်းကြိုးဝိုင်းအတွင်းသို့ နပန်းသတ် ငမြိုင်ဝင်လာပြီးလျှင် ကွင်းလယ်ခေါင်တွင် မားမားကြီးရပ်လေ၏။

ထို့နောက် လေးဖက်လေးတန်မှ ပရိတ်သတ်ကို ဖြည်းဖြည်းချင်း အကဲခတ်ကြည့်ရှု၏။ ထိုသို့ ကြည့်ရှုနေစဉ်အတွင်း နပန်းကြိုးဝိုင်း၏ အနီးတွင်ရှိသော ကြေးနောင်ကလေးသည် ညင်ညင်သာသာကလေးတနောင်နောင် တီးနေ၏။ ငမြိုင်သည် စစ်သူကြီးမဟာဗန္ဓုလ ဟန်ပန်မျိုးဖြင့် လေးဖက်လေးတန်မှပရိသတ်အား လက်ပိုက်၍ကြည့်ပြီးနောက်

“ငါ့ဟဲ့ ယောက်ျား

နပန်းမှာ ခေါင်တိုင်

ငမြိုင်တဲ့ဟေ့”

ဟု အသံနက်ကြီးဖြင့် ကြိမ်းလိုက်လျှင် ဆိုင်းဝိုင်းမှ ပတ်မလင်းကွင်း၊ ဝါးလက်ခုတ်တို့သည် တစ်ပြိုင်နက်တည်း “ဂျီ” ဟု တီးလိုက်လေ၏။ ထို့နောက် ငမြိုင်သည် ပါးစပ်တွင် ငုံထားသော ကွမ်းဖတ်ကို ထွေးထုတ်လိုက်လေ၏။ ပြီးလျှင်

“ပျိုတိုင်းချစ်တဲ့ ငမြိုင်၊

အိုတိုင်းချစ်တဲ့ ငမြိုင်၊

တိုင်းလုံးချစ်တဲ့ ငမြိုင်”

ဟု ဆိုလိုက်ပြန်၏။ ဆိုင်းဝိုင်းမှလည်း “ဂျီ ဂျီ ဂျီ” ဟု လိုက်၍ ဆိုင်းချက်ပေးလေ၏။ ထို့နောက် ငမြိုင်သည် ရေတစ်ခွက်တောင်း၍ အာလုပ်ကျင်းပြန်၏။ ပြီးနောက် ကြိုးဝိုင်း၏ လေးဖက်လေးတန်ကို “ဖွီး

ဖိုး ဖိုး” ဟု လျှောက်၍ ထွေးပြန်၏။ ထိုသို့ လေးဖက်လေးတန်သို့
လျှောက်သွားသော ခြေလှမ်းတိုင်းတွင် ဆိုင်းဝိုင်းက “ဂျိ ဂျိ ဂျိ” ဟု
လိုက်၍ တီးပေးပြန်၏။ ထို့နောက် ငမြိုင်သည် ကြိုးဝိုင်း၏အလယ်တွင်
သွား၍ရပ်ကာ

“ပြိုင်ချင်ရင် ဝင်လာခဲ့
ဆိုင်ချင်ရင် ဝင်လာခဲ့
ပြိုင်မယ့်သူ မပေါ်သေးရင်
တစ်ရေးအိပ်လိုက်မယ်”
(ခေါင်းကို ငဲ့စောင်း၍
အိပ်ဟန် လုပ်ပြ၏။)
“တစ်ယောက်တလေများ
ကြောက်အားတစ်ဝက
ရှက်အား တစ်စိတ်နဲ့
ဝိုင်းထဲ ဝင်လာရင်
မယ့်သခင် ငမြိုင်ကို
ပန်းပေါက်လို့ နှိုးစမ်းပါ
ငမြိုင် ချစ်မဝတဲ့
သင်္ဃန်းကျွန်း ပျိုဖြူအလှ”

ဟု အသံနေ အသံထားနှင့် ဆိုလိုက်၏။ ပရိသတ်သည် လက်ခုပ်လက်ဝါးတီး၍ ဩဘာပေးကြ၏။ ငမြိုင်က ထိုသို့သီချင်းလိုလို နဘေလိုလိုဖြင့် စိန်ခေါ်သော်လည်း ယှဉ်ပြိုင်သတ်ပုတ်မည့်သူ မတွေ့ရသောကြောင့် သူကြီးဦးသာဂရအား လှမ်းအော်၍

“သူကြီးမင်း ခင်ဗျား၊ ခင်ဗျား အုပ်ချုပ်တဲ့ သဃ်န်းကျွန်းရွာကြီးမှာ ငမြိုင်နဲ့ ယှဉ်နိုင်တဲ့သူ မမွေးသေးပါဘူး” ဟု ပြောလိုက်လေ၏။ ထိုအခါ ပရိသတ်သည် ခွက်ထိုးခွက်လန် ရယ်မောကြလေ၏။ အဘယ့်ကြောင့် ရယ်မောကြသနည်းဆိုမူ ငမြိုင်၏ နောက်ကျောတည့်တည့်တွင် တစ်စုံတစ်ဦး ရောက်ရှိနေသောကြောင့်ဖြစ်၏။ ငမြိုင်သည် ပရိသတ် ရယ်နေသည်ကို အားမလို အားမရဖြစ်ကာ

“နေကြစမ်းပါဦး ဘာများ ဒီလောက် ရယ်စရာတွေ့နေကြတာလဲ” ဟုဆိုကာ နောက်သို့လှည့်၍ ကြည့်လိုက်၏။ ၎င်းနောက်တွင် ရပ်နေသော တစ်စုံတစ်ယောက်ကို တွေ့လိုက်ရ၍ တွန့်ခနဲဖြစ်သွား၏။ ထို့နောက် ဣန္ဒြေဆယ်လိုက်ကာ

“အလိုလေး အလိုလေး ဘယ်တုန်းကများ ခိုးကြောင်ခိုးဝှက် နောက်ကိုရောက်နေတာတုန်း။ ဟယ် ငမိုက်သား ငမြိုင်အကြောင်း နင်မသိဘူးလား၊ ငမြိုင်နဲ့ရင်ဆိုင်ရင် နင်ယိုင်သွားလိမ့်မယ်။ ငမြိုင်နဲ့ သတ်ရင် နင်ပြတ်သွားလိမ့်မယ်။ ငမြိုင်နဲ့ထိုးရင် နင်ကျိုးသွားလိမ့်မယ်။ နင့်အမေကို ပျဉ်ကောင်းကောင်းနှစ်ချပ်နဲ့ ခေါင်းစပ်ဖို့ သွားမှာထားလိုက်ဦး” ဟု ပြောလိုက်ရာ ပရိသတ်သည် ငမြိုင်၏ အပြောပိုင်မှုကြောင့် တသောသော ရယ်မောလိုက်ကြလေ၏။ ငမြိုင်၏ နောက်တွင် လာ၍ရပ်သူမှာ ငမြိုင်လောက် ထွားကြိုင်းခြင်းမရှိသော်လည်း သူ၏ အလုံးအထည်၊ သူ၏အရပ်အမောင်းမှာ လွန်စွာလိုက်လျောညီထွေ၏။ သူ၏ အသား

အရောင်မှာ ငမြိုင်ကဲ့သို့ မမည်းသော်လည်း မဖြူပေ။ သူ၏အရောင်သည် ကြေးနီရောင်ဖြစ်၏။ နှုတ်ခမ်းသည် ပီရီသေသပ်၏။ မျက်လုံးအကြည့်သည် စူးရဲ၏။ အသက်အားဖြင့်လည်း ငမြိုင်ထက်ငယ်၏။ သူကြီးသည် ထိုသူငယ်အား

“မင်း ဘယ်အပိုင်းကလဲ” ဟု လှမ်း၍ မေးလိုက်၏။

“ချောင်းဘက်ပိုင်း ရာအိမ်မှူး ငထင်၊ ဆယ်အိမ်မှာ ငလွန်း၊ အပိုင်းကပါ။ ကျုပ် နာမည် ငဓ။ ကျုပ်အဖေကတော့ မရှိတော့ဘူး။ ပိုးထိလို့ ဆုံးရှာပြီ။ ကျုပ်အဖေ နာမည်က ငသင်လို့ ခေါ်ပါတယ်။ အမိက မိနက်ထည်” ဟု ပြန်ဖြေလိုက်၏။ ထိုအခါ သူကြီးက ...

“ကဲ ငဓ၊ ငမြိုင်အကြောင်း နင်သိလို့ ဝင်လာတာလား။ မသိဘဲ သွေးမြောက်ပြီး ဝင်လာတာဆိုရင် နင့်ကို ပြန်ပြီးထွက်ခွင့်ပေးမယ်။ ဒါဟာ ရှက်စရာမဟုတ်ပါဘူး။ ဒီလို ပြန်ပြီး ထွက်သွားလို့လည်း ယောက်ျားဈေး မကျပါဘူး” ဟု ပြောလိုက်လျှင် ချောင်းဘက်ပိုင်းမှ ငဓဆိုသော လူငယ်က ...

“သူကြီးမင်း ငမြိုင်ကို အထင်ကြီးနေတာကိုး။ သူကြီးပါ ကြိုးဝိုင်းထဲ ဝင်လိုက်ဦး။ နှစ်ယောက်နဲ့ တစ်ယောက် ကျုပ်သတ်ဝံ့တယ်” ဟု ပြောလိုက်ရာ ပရိသတ်သည် လက်ခုပ်လက်ဝါးတီး၍ ရယ်မောကြလေ၏။ ထိုအခါ သူကြီးက ...

“ဟဲ့ ... ချောင်းဘက်သား၊ နင် သေမှာစိုးလို့ ငါကတားနေတာ၊ ဒီအလုပ်က မခံချင်တာ တစ်ခုတည်းနဲ့ဝင်ပြီး လုပ်ရတဲ့ ဟာမျိုးမဟုတ်ဘူး။ ဖမဆုံးမသားရဲ့” ဟု ပြောလိုက်ရာ ပရိသတ်သည် ရယ်မောပြန်၏။ ထိုအခါ ငဓဆိုသော သူငယ်က ...

“စိတ်မဆိုးပါနဲ့ သူကြီးမင်း၊ ကျုပ်က ပင်လယ်ပိုင်းကို ဖောင်လိုက်နေ

ရလို့ နပန်းပွဲနဲ့မကြုံတာပါ။ ငမြိုင်အကြောင်းလည်း ကြားတန် သလောက် ကြားဖူးပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ ကျုပ်မှုရမယ့် လူမဟုတ်ပါဘူး၊ ဒီ ကြိုးဝိုင်းထဲ ဝင်လာတာဟာ တခြားဘာရည်ရွယ်ချက်မှ မရှိပါဘူး။ င မြိုင် အသားစားချင်လို့ပါ” ဟု ချောင်းဘက်သား ငမက ပြောလိုက်လျှင် ငမြိုင်က မျက်လုံးပြူး၍ ကြောက်ဟန် လုပ်ပြလိုက်လေ၏။ ထိုအခါ၌ သူကြီးမင်းသည် ဆိုင်းကို အချက်ပြလိုက်ရာ ဆိုင်းသည် ပတ်မနှင့် လင်းကွင်းကို အသုံးပြု၍ ဆူညံနေသော ပရိသတ်အား “ဂျီ ဂျီ ဂျီ” နှင့် ပတ်တုတ်လိုက်လေ၏။ ထို့နောက် သူကြီးက ဆယ်အိမ်ခေါင်း င ထင်ပေါ်နှင့် ဆယ်အိမ်ခေါင်း ငမြတ်လှတို့အား ဒိုင်လူကြီးအဖြစ် ခန့်အပ် လိုက်ပြီးလျှင် ကြိုးဝိုင်းအတွင်းသို့ သွင်းလိုက်လေ၏။ နပန်းသမားနှစ်ဦး လည်း မျက်နှာချင်းဆိုင်၍ ရပ်လိုက်လေ၏။ ငမြိုင်သည် ငမထက် ဒေါက်အရပ် မြင့်၏။ အလုံးအထည် ကြီး၏။ ငမြိုင်သည် ငမအား မခိုးမ ခန့် ကြည့်လိုက်ပြီး ...

“ဟဲ့ ကောင်လေး ငယ်ငယ်ရွယ်ရွယ်နဲ့ သေချင်ပြီလား” ဟု ပြော လိုက်လေ၏။ ထိုအခါ ငမက ...

“ဒီမှာ ငမြိုင် ... ကိုရင့်ကို ကျုပ်တို့ရဲ့ ဘိုးဘေးဘီဘင်တွေရွတ်ခဲတဲ့ ဂါထာလေး တစ်ပုဒ်ရွတ်ပြမယ်၊ ပြီးတော့ အဲဒီဂါထာကို ကျုပ်ကိုယ်တိုင် အနက်ပေးမယ်” ဟု ဆိုကာ အောက်ပါ ဂါထာကို ရွတ်ပြလိုက်လေ၏။

“ကိဉ္စ ကိဉ္စ မေ ဇလံ ပတ္တော

သတ္တသိတော မေ

ဘက္ခော တယောနာဂေါ ဘက္ခော

အဇ္ဈမေဝ ဇလံ ပတ္တော

ကိန္နု ဘက္ခော ဘဝိဿတိ”

အဲဒီ ဂါထာရဲ့ အနက်က ...

ကိစ္ဆ ကိစ္ဆ စိုးစဉ်း စိုးစဉ်း၊ မေ ငါ၏၊ ဇလံ မျက်စိလှုပ်ခြင်းသို့ ပ
တ္တော ရောက်၏။ သက္ကသိတော ခြင်္သေ့ ခုနစ်စီးကိုလည်း၊ မေ ငါသည်၊
ဘက္ခော စားရပြီ၊ တယောနာဂေါ ဆင်ပြောင်သုံးစီးကိုလည်း၊ ဘက္ခော
စားရပြီ၊ အဇ္ဇမေဝ ယခုသာလျှင်၊ ဇလံ မျက်ခုံးမျက်လုံးလှုပ်ခြင်းသို့ ပ
တ္တော ရောက်ပြန်သည်ကား၊ ကိန္နု ဘက္ခော အဘယ်အစာလျှင် ဘဝိ
ဿတိ ဖြစ်လတ္တံ့နည်း။

“ဒီမှာ ငမြိုင် ဒီနေ့ ငါ မင်းကို စားမယ်။ မင်းရဲ့ ညာဘက် မျက်လုံးကို
ဖောက်ပြီး စားမယ်” ဟု ပြောလိုက်လေ၏။

ဒိုင်နှစ်ဦးသည် လက်ချင်းဆက်၍ နပန်းသမား နှစ်ဦး၏ ရှေ့တွင်
ရပ်နေ၏။ ထို့နောက် သူကြီးက မောင်းကို “ဒူ” ခနဲ တစ်ချက် တီးလိုက်
လေ၏။ နပန်းသမား နှစ်ဦးသည် ဆတ်ခနဲ တစ်ဦးကိုတစ်ဦး ပြေး၍ကိုင်
ကြလေ၏။ ထိုသို့ ကိုင်ပြီးသည်နှင့် တစ်ပြိုင်နက်တည်း ငမြိုင်က ငမ၏
လက်ကို ညှစ်၍ထမ်းကာ မြေပေါ်သို့ ပေါက်ချလိုက်လေ၏။ ထိုသို့
ပေါက်ချလိုက်သည့်အခါ၌ ငမသည် ငမြိုင်၏ ပခုံးကိုနင်း၍ ခုန်ကာ တစ်
ပတ်ကျွမ်းထိုး၍ မတ်တတ်ရပ်လျက် မြေပေါ်သို့ကျအောင် လုပ်လိုက်
လေ၏။ ငမြိုင်သည် မိမိလုပ်လိုက်သည့်အတိုင်း ဖြစ်မလာ၍ ကြောင်
သွား၏။ ထို့နောက် ငမထံသို့ ပြေးလာပြီးလျှင် ခြေတစ်ချောင်း ထိုး၍ ဆွဲ
လှည့်၏။ ငမက ထိုခြေကို ကျော်၍ ထွက်၏။ ငမြိုင်က လူချင်းကပ်၍
တင်ပါးဆုံနှင့် ကလန့်ကာလှဲချ၏။ ငမက အလိုက်သင့်လိုက်သွားပြီး မြေ
သို့ကျချီနီးမှာ ခါးကိုကော့၍ ရုန်းထွက်သွား၏။ ပရိသတ်မှာ ဟင်ခနဲ
ဟယ်ခနဲ ဖြစ်နေ၏။ အားပေးကြသော ပရိသတ်များမှာလည်း နှစ်ဖက်

ညီ၍ သွားပြီဖြစ်၏။ သူကြီးသည်ပင် အဝေးမှရပ်၍ ကြည့်ရသည်ကို အားမရဘဲ ကြိုးဝိုင်းအနီးသို့ ရောက်လာပြီ ဖြစ်၏။ ဆိုင်းသမားများမှာ လည်း ဗိန်းဗောင်းတီး၍ သွေးကြွနေပြီဖြစ်၏။ သွားမရှိသော အဘွား ကြီးတစ်ဦးက ...

“ဟဲ့ ငမြိုင် အပွဲပွဲနဲ့လာသမျှ ဒီကောင်လေးနဲ့ကျမှ နှပ်ပစ်ခံရတော့မ လား” ဟု ပြောလိုက်ရာ ပရိသတ်သည် ဝါးခနဲရယ်ပြီး ငမြိုင်သည် အကြီးအကျယ် စိတ်ဆိုးနေပြီ ဖြစ်၏။ ထို့ကြောင့် ငမြိုင်အား အတင်းဝင်၍ လုံးလေတော့၏။ ငမြိုင်က ညှစ်၏။ ငမြိုင်က ဖြုတ်၏။ ငမြိုင်က လိမ်၏။ ငမြိုင်က ဖယ်၏။ ငမြိုင်က ကပ်၏။ ငမြိုင်က ခွာ၏။ ငမြိုင်က ခွာ၏။ ငမြိုင်က ပူး၏။ ထို့နောက် နှစ်ယောက်စလုံး အကြိတ်အနယ် လုံးထွေးသတ်ပုတ် ကြ၏။ ငမြိုင်က ငမြိုင်၏ အာကို ဖဲ့၏။ ငမြိုင်က ငမြိုင်၏ လည်မျိုမှ မေး ကျောကို မေ့ကြောကိုညှစ်၏။ ငမြိုင် မိုက်ခနဲ ဖြစ်သွား၏။ ထိုအခါ ငမြိုင် သည် ငမြိုင်၏ လက်ကိုလိမ်ကာ ခေါင်းပေါ်တွင် ဝှေ့ရမ်း၍ ငမြိုင် ခန္ဓာကိုယ်ကြီးအား ဆိုင်းဝိုင်းအတွင်းသို့ ပစ်သွင်းလိုက်လေတော့၏။ ငမြိုင်၏ လက်တစ်ချောင်း ကျိုးသွား၏။ ဆိုင်း၏ မင်းပေါက် တည့်တည့် တွင်ရှိသော စိန်တောင် ဘာလီကျွေးဖြင့် ခိုက်မိသောကြောင့် ညာဘက် မျက်လုံး ကန်းသွား၏။ ထို့ပြင် လုံးဝ သတိလစ်မေ့မြောသွားသောကြောင့် ၎င်း၏အိမ်သို့ ဆောင်ပန်းဖြင့် သယ်ဆောင်သွား၏။ ထိုအခါ သူကြီးဦး သာဂရက ငမြိုင်အား အလံတစ်ခုလာ၍ ပေး၏။ ငမြိုင်သည် ထိုအလံကို ခါး နောက်တွင်ထိုး၍ လက်ဝှေ့လက်ပန်း သတ်ပုတ်သော လက်ရေးကိုပြ၏။ သင်္ဃန်းကျွန်း ရွာလယ်ကျောင်းမှ ကိုရင်ကြီးဦးပေါက်စီက ...

“ဟ ... တယ်လည်း အသတ်အပုတ်ကောင်းပါလား” ဟု ပြောလိုက် လေ၏။ ထိုအခါ ငမြိုင်က ...

“ဒီမှာ ကိုရင်ကြီး စာမှာသရ၊ ထွက်လမ်းမှာ စမ၊ နပန်းမှာ ငမလို့ မှတ်ထား၊ နောက်ကို မသတ်တော့ဘူး။ ငမြင့်ကို ဆုံးမချင်လို့ သတ်တာ” ဟု ပြောဆိုကာ ငမသည် ကြိုးတန်းကိုခုန်ထွက်၍ လာလမ်းအတိုင်း ငမိုးရိပ်ချောင်းဘက်ဆီသို့ ပြန်ထွက်သွားလေတော့သတည်း။

*



ကျိက္ကဆံဘုရား ဒါယကာ အဘခေါက်ရသေ့ပုံတော်